

KAKTUSI IN DRUGE SOČNICE

Ljubljana 14. 09. 84

Številka 7

Leto 13.

O B V E S T I L A D R U Š T V A

Na predlog upravnega odbora se je društvo odločilo, da bo svoj bilten izdajalo le štirikrat na leto. Odločitev ni bila lahka, saj je bilten izhajal 13 let mesečno, kar je bila velika redkost in hkrati uspeh tudi v svetovnem merilu.

S to odločitvijo bo bilten pridobil na obsegu in kvaliteti, ki se je doslej preveč drobila iz meseca v mesec. Delo posameznih entuziastov je preseglo zmožnosti, zato je bila ta odločitev nujna. Bilten bo izhajal v septembru, decembru, marcu in juniju.

Sestanki društva bodo še vedno vsak mesec kot doslej (razen julij in avgust)

D P K S

Sestanki društva: (vedno ob 17^h)

14. september

Dnevni red:

1. Razstava na GR
2. Predavanja
3. Diapozitivi (tov. Jerin)
4. Razno

12. OKTOBER

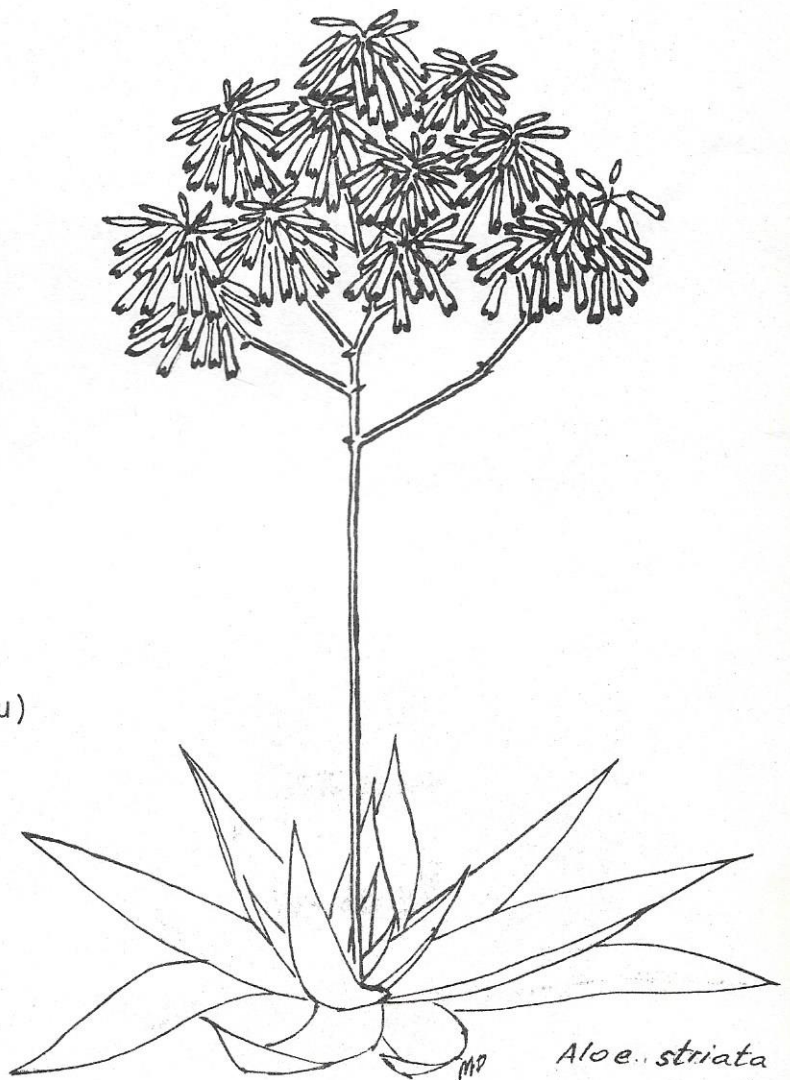
Dnevni red:

1. Analiza razstave
2. Predavanja
3. Diapozitivi
(tov. Langerholc - izletv Peru)
4. Razno

9. november

Dnevni red:

1. Aktualne zadeve
2. Predavanja
3. Diapozitivi (tov. Simončič)
4. Razno

Dopisi:

Naslov na ovitku biltena!

Naslovna stran:

Foto: Peter Jerin
Risbe: Marija Prelec

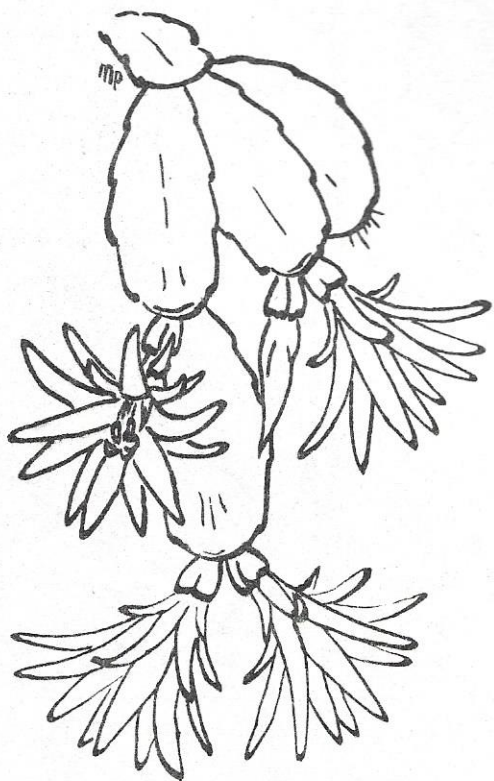
Ne pozabite na sestanek v oktobru in novembru, saj vas bilten ne bo več spomnil nanj!

C V E T L I Č N A R A Z S T A V A

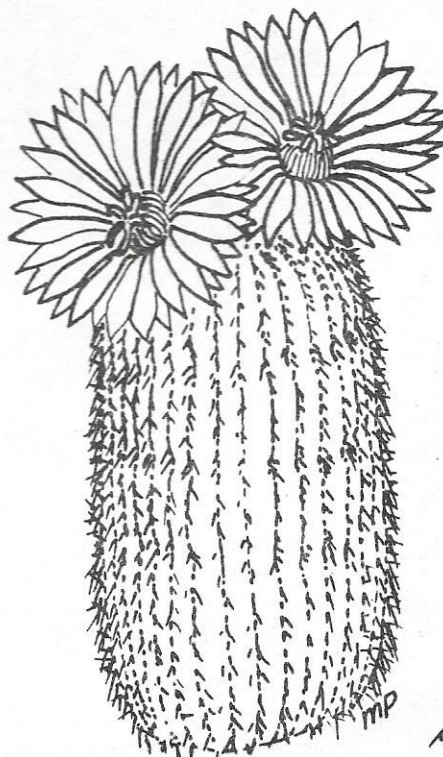
Na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani bo letošnja cvetlična razstava od 20. do 23. septembra. Tudi letos bomo sodelovali na njej z razstavo kaktusov kot že vsa prejšnja leta, ko smo poželi velika priznanja. Na društvenem prodajnem prostoru pa bo prodaja tistih naših članov, ki ne bodo prodajali na lastnem prostoru. Razstava bo v hali B prodaja pa v C. V hali C bo tudi gobja razstava.

Upamo, da ne bo vse delo s pripravo razstave padlo le na nekaj članov. Nosilec in kreator razstave bo kot vsako leto tov. Sedej, ki mu bodo pomagali nekateri člani. Urejanje razstave bo v sredo 19. septembra pozno popoldne. Na razstavnem prostoru bomo imeli zopet reklamno dežurstvo in prodajo značk. Vse podrobnosti bomo določili na sestanku, zato prosimo vse člane za aktivno udeležbo na sestanku in na razstavi.

D P K S

Velikonočnik -
- Schlumbergeria

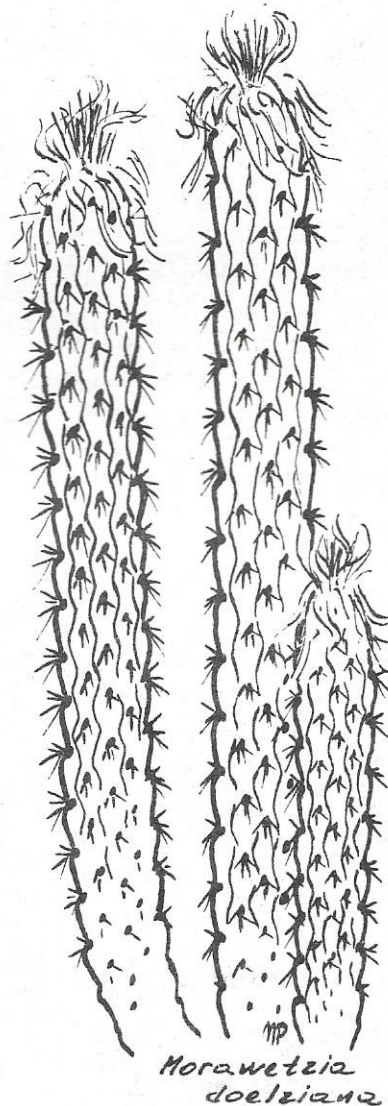

Notocactus
leninghausii

MORAWETZIA DOELZIANA

To je izjemna redkost in je v sorodstvu z *Oreocereus*-om. Odkril jo je Backeberg na svojem popotovanju po Peru-u v zimi leta 1935/36. Imenoval jo je po znanem ameriškem iralcu Viktorju Morawetz-u, saj je po njegovem naročilu in za njegov račun vodil to raziskovalno ekspedicijo.

Morawetzia doelziana tvori večje skupine in se razrašča od spodaj, naraste do 1 m visoko, poganjki merijo 6 - 8 cm v premeru se skončujejo nekoliko kijasto. Ko rastlina dozori za cvetenje, postane vrh poganjka debelejši, pogosto še enkrat toliko kot ob bazi. Reber ima 8 - 10 ta so 1 - 1,5 cm medsebojno oddaljena in do 6 mm visoka. Areole so okrogle, poraščene s sivim filcom, medsebojno so oddaljene približno 12 mm in nekoliko pogreznjene v rebro, iz njih izrašča do 20 obrobni in centralni bodic, ki se iz početka težko medsebojno razločijo, so zelo ostre, dolge pa do 3 cm. Iz njih se pozneje razvijejo po 4 navskrižno stoječe močne centralne bodice dolge do 4 cm. Barve so najprej rumeno do temno rjave včasih tudi rdečkasto rjave, ki se pozneje spremeni v sivo barvo. Iz mlajših areol izraščajo redke lasaste ščetine, ki prej ali slej odpadejo. Iz temena izrašča cefalij - šop volnatih las pomešanih s ščetinastimi bodicami, ki včasih dosežejo dolžino do 5 cm. Iz tega cefalija rastejo tudi cvetovi, po več njih istočasno, ki so do 10 cm dolgi v premeru pa dosežejo do 3 cm, barva jim je bleščeče plavkasto karmin rdeča a oblika jim je bolj ali manj zygomorfna (božični kaktus). Venčni listi so precej ozki in se iztekajo v konico, cvetna cev je okrogla in poraščena z redkimi dlačicami. Prašne niti

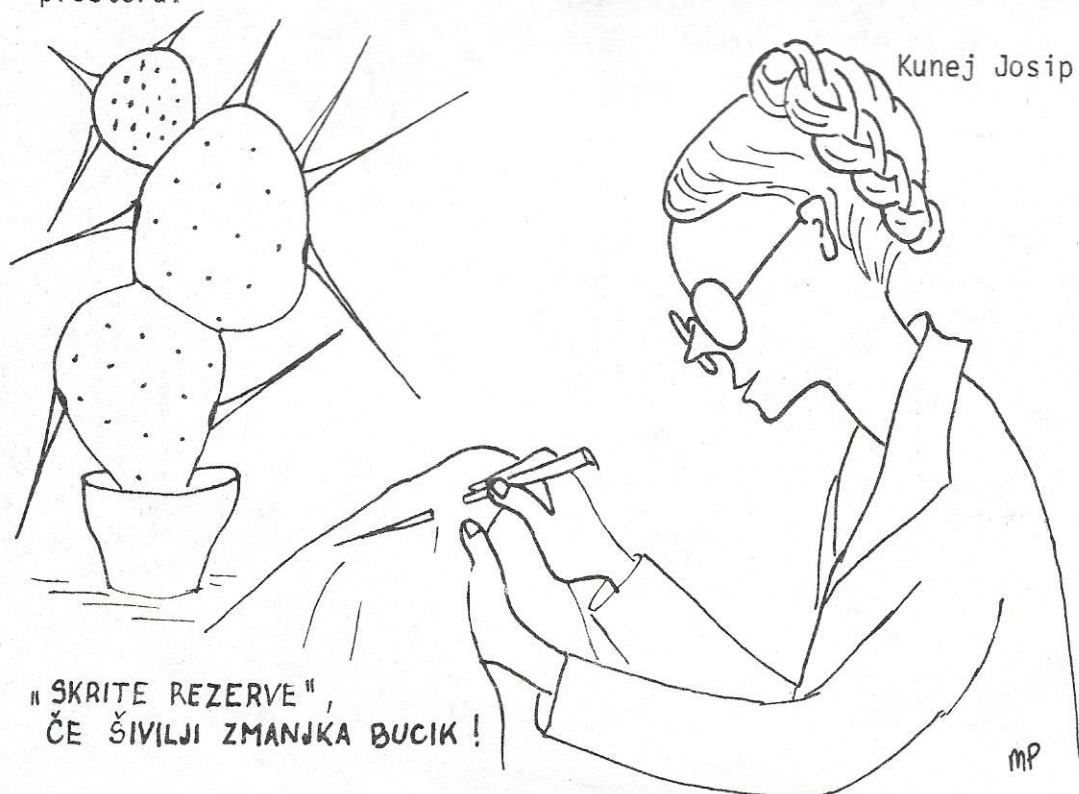

so razporejene v dveh serijah in ob vznožju pestiča tvorijo nektarij, spodaj so karmin barve, ki prehaja v belo in ta se pri vrhu zopet spremeni v karmin, prašnice so rumene barve. Pestič je belorumen brazde pa blede rumene. Zreli plod je rumeno zelene barve obratno kijasto - jajčaste oblike, neporaščen črtasto poprečno ljuskast, odzgoraj s pogreznjenim popkom, katerega se drži izsušeni del cvetnega ostanka. Semena so črna fižolaste oblike z belim popkom, preden dozore se nahajajo v zgornjem delu plodu, ki se pozneje sam od sebe odpre.

Domovina te lepe vrste so sušne doline srednjega Peru-a pri Marisal Carares tja do Ayacucha.

K tej vrsti se prišteva tudi varijacija M.calva, katero je našel prof.Rauh leta 1954, tej manjka obraščenost areol ali zato ima večji šop ščetin na temenu. Backeberg navaja še varijacijo M.fuscatispina, katera ima daljše poganjke bodice pa svetlo rjave, cefalij na temenu se pojavi redko in zelo pozno. Friedrich Ritter je našel še eno vrsto te družine in ji nadel ime M. sericata nn. FR 1309, ta je za sedaj še neopisana ali je baje lepša od doelziane. Baxbaum jo ni priznal v to družino, temveč jo prišteva k Oreocereus-u.

Gojimo jo lahko na lastnih koreninah, zato je potrebna zelo prepustna in mineralna zemlja. Cepljenje ni potrebno, prav nasprotno, če je cepljena, raste počasneje in pozneje zacveti. V času vegetacije potrebuje dosti svežega zraka in sonca. Raste zelo hitro in zato jo vsadimo v večjo posodo. Razmnožujemo jo s semeni ali pa okoreninimo poganjke. Prezimimo jo v hladnem in svetlem prostoru.

R H I P S A L I S S A G L I O N I S

Vsi ripsalisi so epifitne, večinoma viseče rastline zelo raznovrstnih oblik. Znanih je okrog 60 vrst. Doma so od Floride preko Mehike do Južne Amerike, pa tudi v južnejši Afriki in na Madagaskarju.

Rhipsalis saglionis je nežna viseča rastlina svetlo zelene barve. Iz kratke razvejane korenine požene do 20 cm dolga stebelca, ki se na koncu razcepijo v koblince z do 2 cm dolgimi, nekoliko dlakavimi vejicami, na katerih poženejo beli, zunaj nekoliko rumenkasti cvetovi. Ker običajno cvete pozimi, ko ni žuželk, moramo pomagati pri opraitvi in kmalu se pojavijo sadovi - lepe temnordeče jagode grahove velikosti - podobne koralam, po katerih imajo vsi ti kaktusi tudi ime - koralni kaktusi.

Rhipsalidopsis rosea

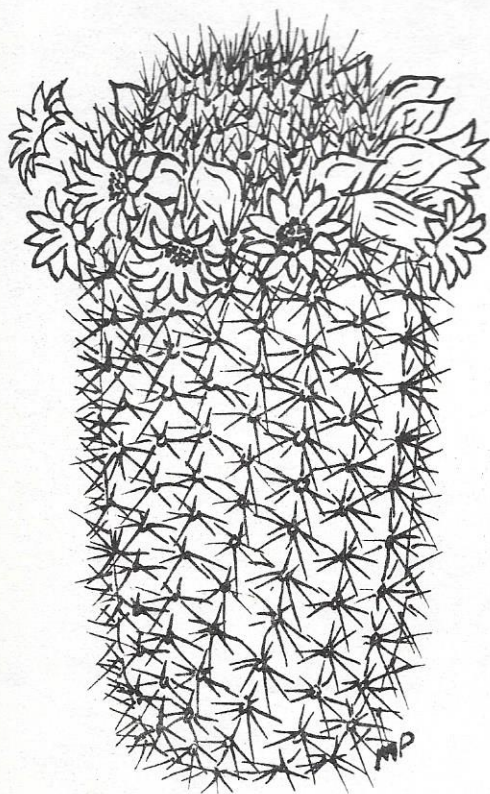
Rhipsalidopsis

Nega ni težka, imeti mora samo zadostno zračno vlago. Zadostuje že posodica z vodo v bližini in dobro mu de tudi soseščina drugih rastlin. Razmnožujemo ga s potaknjenci. Nekoliko zasušeni se vkoreninijo v 2 - 3 tednih. Če hočemo

lepšo in bogatejšo rastlino, potaknemo v lonček 3 do 5 vršičkov. Poleti je lahko zunaj v polsenci, pozimi pa ob svetlem oknu. Primerna je prst za orhideje ali sami pripravimo mešanico iz listovke, šote in peska. Dodamo drobce lesnega oglja. Vsa mešanica naj bo čim bolj rahla in propustna. Priporočljivo je, da občasno vso rastlino potopimo v vodo, da jo dodobra premočimo. Prenese tudi nižje temperature, celo nekoliko stopinj mraza. Čas počitka pred cvetenjem je september-oktober, ko ga ne zalivamo in ne rosimo, le zemlja se ne sme povsem izsušiti. Decembra pa je v najlepšem cvetju, ko vsi drugi kaktusi počivajo.

Brezar Marija

Z D R A V E I N B O L N E K A K T E J E

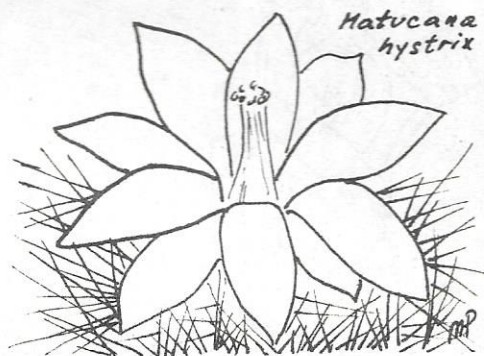

*Mamillaria
hamata*

Tudi moje kakteje niso popolnoma zdrave. Lansko jesen so se na nekaterih dragocenih kaktejih pojavile oranžne pege, katerim najprej nisem posvečal večje pozornosti. Ko pa je nekaj kaktej propadlo, sem odhitel k znancu Dušanu Jurcu, biologu, ki je zaposlen na oddelku za rastlinske bolezni pri gozdarskem inštitutu BTF v Ljubljani. Medtem, ko je raziskoval mojo bolezen, mi je dal nekaj napotkov za sterilno vzgojo kaktej ali drugih rastlin.

Začeti je treba že pri semenih, saj z njimi prinesemo v rastlinjak množico glivic. Te pravzaprav prve poženejo iz semenske ovojnice. Pri njih uporabljajo nekaj različnih metod, ki se med seboj dopolnjujejo:

1. Seme namočijo v vodikov peroksid (H_2O_2), sredstvo za beljenje las. Koncentracija je okoli 30 %, čas namakanja pa 20-30 minut. Pri nas je v prosti prodaji 9 - 12 % vodikov peroksid, zato lahko pustimo semena v njem dlje. Peroksid lahko dobimo tudi pri graverju ali elektrotehniku, ki se ukvarja s tiskanim vezjem.
2. Semena namakajo v rastopini varekine v vodi. Koncentracijo je treba prilagoditi tako, da deluje 3,5 % aktivnega klora. Količina aktivnega klora je različna pri različnih proizvajalcih. Na inštitutu uporabljajo proizvod HELA, ki vsebuje zelo čist natrijev hipoklorid ($NaOCl$) in 6 % aktivnega klora, tako, da ga redčijo v razmerju 1:1 (20 minut).
3. Vse posode in substrat, v katerega sejejo, sterilizirajo v uparilniku. Mi lahko isti postopek izvedemo v pečici štedilnika. Potrebujemo veliko vlažnost, $130^{\circ} C$ in "pečemo" okoli 2 uri.

Sejanke kmalu napadejo glivice iz ruda *Pythium*. Kar precej vrst tega rodu je nevarnih kaktej. Bolezen ima tudi slovensko ime: poleganje kalic ali padavica. Poznajo jo mnogi vrtnarji. Razmnožuje se kot vse glivice v vlažnem in toplim vremenu. Skozi reže prehaja v notranjost kaktej, te se prevrnejo, nato pa se posušijo.

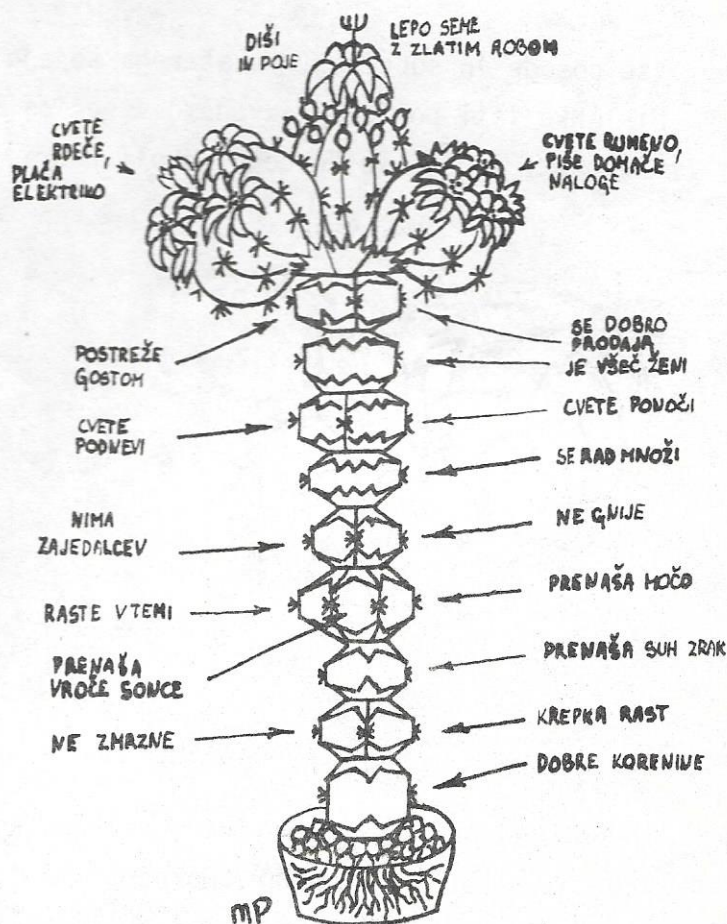
Starejše kakteje se okužijo predvsem po poškodbah. Povzročitelji so lahko različni insekti. Tudi mehanske poškodbe niso redke (pri presajanju potrgamo drobne korenine, kakteje se med seboj zbadajo in podobno). Plesni, ki

napadejo take kakteje so večinoma iz rodov *Pythium* in *Phytophthora*. Fitoftoro poznajo vsi pridelovalci krompirja.

Bolezen, ki je posebno zanimala mene, pa povzroča glivica iz rodu *Fusarium*. Znana je gostiteljem rezanega cvetja; kmetom kot grahova ovelost, bela trohnoba krompirja, snežna plesen rži. Plesen napada le slabotnejše rastline v jesenskem času. Možna je okužba pri jesenskem cepljenju, v večernih urah in nižjih temperaturah. *Fusarium* živi v žilah, dokler se le te ne zamašijo. V kaktejo izloča strupene presnovke. Običajno vdre v rastlino iz zemlje, lahko pa vdre vanjo po poškodbi.

ZNANSTVENA FANTASTIKA:
SUPERKAKTUS BODOČNOSTI!

Bolezen spoznamo po oranžnih koreninskih vršičkih ali po oranžnih pegah na površini kakteje (E. in B.Lamb: Kakteje sl. 40 in 41). *Fusarium* napada zlasti severnoameriške vrste iz rodov *Frailea*, *Blossfeldia*, *Turbiniacarpus*, med stebričkarji pa *Cereus*, *Trichocereus*, *Eriocactus*. Kakteje kasneje postanejo lahek plen drugih parazitskih gliv, na katere so kakteje sicer odporne.

Plesen lahko prenašajo koreninske uši, bolezen pa se navadno pokaže šele po zatiranju teh uši z insekticidi.

Podobno izgleda rastlina, ki je okužena z glivico iz rodu *Staganospora*. Temno oranžne pege se pojavljajo na površini kakteje, medtem ko notranjost izgleda povsem v redu.

Seveda je bolj kot sama lastnost določene glivice pomembno njeno zatiranje. Kmetovalci in vrtnarji so okužene rastline odnekdaj zažigali. Danes imamo na voljo že precej dobrih pripravkov, vendar bo potrebno po njih na konec Celovške.

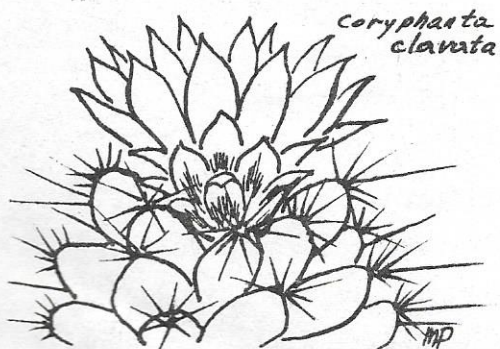
POSTOPEK ZA ZATIRANJE GLIVIČNIH BOLEZNI

Rastline poškopimo z DEXON-om v koncentraciji 0,3 g na liter. Dexon se slabo topi v vodi, zato je potrebno daljše mešanje. Z njim uničujemo plesnivke *Pythium* in *Phytophthora*.

Po enem tednu zalijemo z BENOMYL-om ali BENLATE-om. Sredstvi sta enaki, vendar ju proizvajata različni podjetji. Benlate je specifičen fungicid za plesni *Fusarium*. Verjetno bo učinkoval tudi zoper črno gnilobo Stapelij. Uporabljamo koncentracijo 0,5-1g na liter. Naslednji teden uporabimo sredstvo TMDT, ki uničuje plesni, ki napadajo v zemlji.

Pri nas je naprodaj BAYCOR, katerega učinek pa je potrebno šele preveriti. Vsa naštetá sredstva uničujejo plesni. Klasična sredstva kot Ortocid, Dithan, Ceresan in podobna le zaustavljajo razvoj plesni do prve moče, nato pa se ta zopet razbohoti.

Po večkratni uporabi istega sredstva se lahko pojavijo mutirane plesni, ki so rezistentne (odporne) na določen fungicid, zato je priporočljivo ta sredstva pogosto menjati.

Poškodbe, ki jih povzročajo plesni, se ne bodo zacelile. Obraslo jih bo plutasto tkivo, ki kvári izgled rastline, hkrati pa nudi zatočišče parazitom in plesnim. Zato bodimo pri zatiranju škodljivcev in plesni dosledni in temeljiti. Držimo se navodil proizvajalcev, kajti le tako bomo ohranili zdrave in "očesu všečne" kakteje.

Uporabljena literatura:

Masten ing. Vilko: Varstvo rastlin s kemičnimi sredstvi (1955)

Hentzschei Günter: Pflanzenschutz bei der Aussaat von Kakteen
(KUAS 73/4)

Hentzschei Günter: Fusarium-eine Nichtkakteengattung, die man kennen
sollte (KUAS 73/5)

Dušan Jurc

Jure Slatner

OBISKALI SMO HRVATSKO ZAGORO

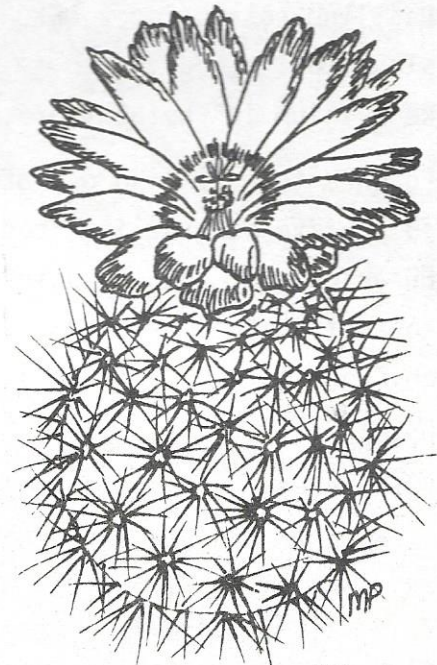
Izlet v maju vsako leto z veseljem pričakujem. In vsako leto na njem spoznam nov košček sveta, našega ali tujega. Zanimivo je povsod.

Letošnji majski izlet nas je vodil čez mejo, kjer ni treba depozita, čez Sotlo v Hrvatsko Zagoro, kamor nas je povabil prijatelj našega društva tov. profesor štimac. Bujno zelenje in lepo vreme sta nas spremljala na poti čez Trojane in dalje proti vzhodu.

Dolgo vožnjo poprek po Sloveniji smo prekini-
li z ogledom vrtnarije Medlog pri Celju.

Cvetje, ki so ga vzgojili za okras oken in balkonov so že zamenjavali s sadikami krizantem - res hitro teče čas! Prijazne vrtnarice pa so nam pokazale, kako pod spretnimi prsti nastane v veliki steklenici majhen ljubek vrliček. Toda morali smo naprej!

Pot nas je vodila od Celja mimo Štor, Šentjurja, Šmarja, Mestinja dalje. Cesta je postajala vse bolj ovinkasta in pokrajina vse bolj gričevnata, vasi in zaselki pa skromnejši. Tako smo se pripeljali mimo Boča in Rogaške Slatine do Rogatca, kjer smo preko Sotle prišli na hrvatska tla. Gričevnat svet je bil tu še bolj samotni in zaraščen, cesta je vijugala po globokih

*Thelocactus
bicolor*

grapah, skoraj soteskah, okrog pa sami gozdovi. Zdelo se mi je, kot da smo ujeti v gozdnat labirint.

Šofer avtobusa je pa kar vozil in vozil in nas pripeljal do kraja Pregrada. Tu se pokrajina spusti proti jugu, pogled se odpre, vse je spet bolj sočno, prijazno in obljudeno. Še malo in bili smo na cilju, v Desenicah, hrvatsko Desiniću.

Naš gostitelj profesor Štimac nas je peljal v svoj mali raj, domačijo, ki sloni na južnem pobočju travnatega hriba. Tu se sončijo njegovi številni kaktusi in sočnice v rastlinjaku in na prostem. Zbirka je izredno bogata. Kaj vse smo videli pri njem, pa tudi kupili ali dobili v dar. Seveda pa naš gostitelj ni mislil le na naše veselje s kaktusi, ampak tudi, da je treba po dolgi vožnji poplakniti cestni prah, za kar je pač najboljša kačja slina. Dobre volje in s polnimi vrečkami kaktusov smo se težko ločili od profesorjeve hiše.

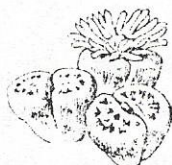
Po kosilu v Desiniću je bil na programu ogled starega gradu Veliki Tabor, ki je poleg kaktusov druga ljubezen profesorja Štimca. Grad smo zagledali že od daleč. Težka, masivna zgradba je vkopana na vrhu položnega hriba. Vse naokrog so obdelana polja in travniki. Ko smo se peš vzpenjali proti gradu v toplém soncu, sem premišljevala, kako so grajski nadzorniki - valpeti nekoč opazovali kmete na poljih, da jim ni ušel noben gib, noben nedovoljen počitek. Dobro, da je to že zdavnaj minilo.

Grad je lepo ohranjen in deloma urejen, za kar si prizadeva prav profesor Štimac, ki ga je iztrgal propadanju in neprimerni uporabi. Zanimiva arhitektura z notranjim dvoriščem in hodniki, stebri, stopnicami, vodnjakom, je bila pristna kulisa, ki je dala domišljiji pristo pot. Nekoč so tukaj prirejali turnirje v sabljanju in tod mimo je šumelo svilenó krilo Veronike Deseniške.

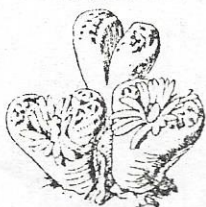
Muzej v gradu posega še dalje nazaj v zgodovino in tudi v prazgodovino. V zbirki so predmeti in ostanki prazgodovinskih ljudi, kajti območje gradu je v soseščini znanega nahajališča Krapinskega pračloveka. Najbližja preteklost pa je ponazorjena z dogajanjem v zadnji vojni, ko je bil naš gostitelj sam aktivni udeleženeec boja za svobodo.

Marsikaj smo videli in doživeli. Domov smo se vračali bogatejši ne samo za nekaj kaktusov, ampak tudi za nova spoznanja o naši deželi.

Marija Prelec

Lithops
pseudotruncatella,

Lithops divergens,

Lithops bella,

Lithops salicola,

L I T H O P S (A I Z O A C E A E)

Lithopse upravičeno imenujemo "živi kamni", saj je njihov izgled zelo podoben kamenju. V naravnem rastišču je prilagojen okolju, po katerem prevzema barve. To upoštevamo pri gojenju in rastline obložimo s kamenjem podobnih barv in vzorcev.

Rod obsega 80 vrst in precej variacij. Delimo jih po obliki, ki so cilindrične in kegljaste. Rastline rastejo posamično ali se razrastejo v skupine. Telo rastline je iz dveh listov, ki sta zrasla skupaj in ju loči razpoka. Lithopsi se razlikujejo po barvah telesa, ki je lahko rjave, zelene ali rdečkaste barve. Značilni so vzorci na temenu listov, ki se prilagajajo okolju, v katerem rastejo. Cvetijo avgusta do novembra. Cvet traja teden dni. Barve cvetov so bele in rumene in se odpirajo v popoldanskem času.

Gojitev "živih kamnov" ni zahtevna. Sadimo jih v enako mešanico zemlje, kot ostale mezembrianteme po več skupaj v skodele. Malo zalivamo marca, aprila in maja. Junija in julija spet počivajo in jih zalijemo le enkrat mesečno.

Ko pa se pokažejo cvetni popki, spet pričnemo normalno zalivati do novembra. Od novembra do marca pa jih prezimimo popolnoma suhe pri temperaturi okrog 10° C. Sam jih prezimim pri nižjih nočnih temperaturah (5° C) v rastlinjaku skupaj s kaktejami. Vendar kljub temu ne propadejo in vsako leto cvetijo. Poleti jih lahko gojimo na prostem na polnem soncu, vendar jih ob dežju prekrijemo. Upoštevati moramo, da Lithopsi rastejo v sušnih predelih Južne Afrike in preveč vode nam "žive kamne" spremeni v gnile kamne.

Razmnožujemo jih s setvijo od maja naprej. Sejemo v razkuženo zemljo. Seme vzkali v enem do dveh tednih. Setev prekrijemo s steklom. Ko seme vzkali, ne prekrivamo več. Po dveh mesecih sejance prepikiramo. Rastejo naj tudi preko zime pri temperaturi 10 - 15⁰ C. Mlade rastline cvetijo v dveh do treh letih po setvi. Razmnožujemo jih lahko tudi vegetativno.

Pretnar Franci

U K R A D E N I K A K T U S

(Iz K. Čapkove knjige "Ukradeni kaktus in druge zgodbe" - poslovenil Ciril Jeglič) (Sadjar in Vrtnar, maj-junij 1942)

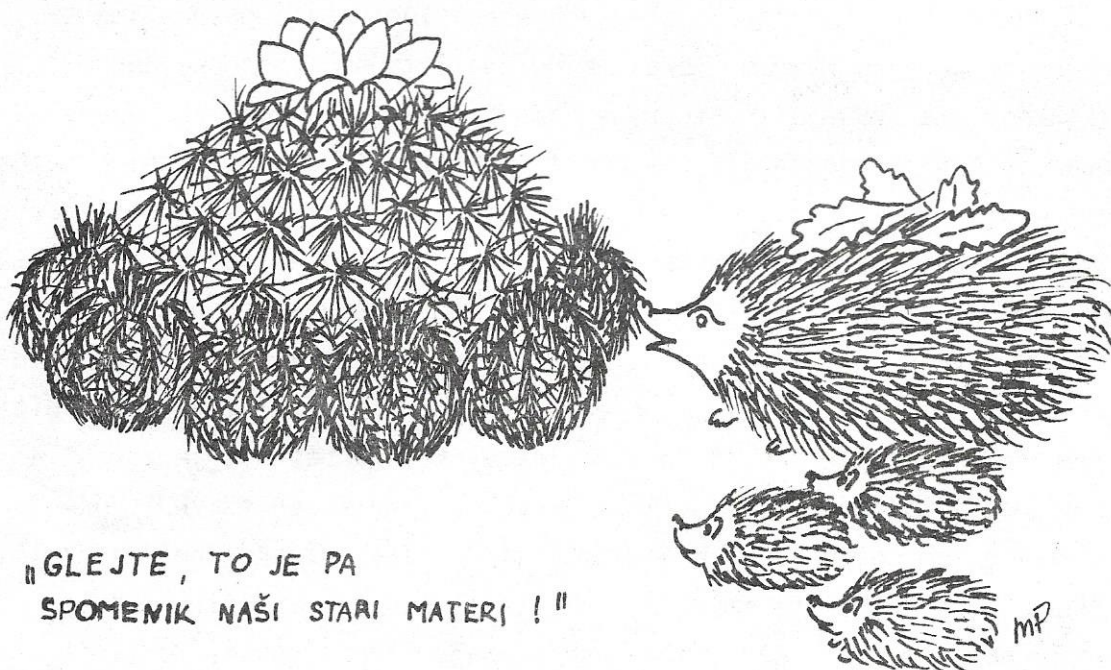
* * *

"Kakor veste, je stari Holben izredno zaljubljen v kakteje", je začel g. Holan, nadzornik Holbenovih vrtov, "njegova zbirka utegne biti vredna - nič ne lažem - svojih tristo tisoč, če zraven ne računam dragocenih unikatov. Staremu gospodu je kar všeč, da ljudje po mili volji obiskujejo in ogledujejo njegovo zbirko. Holan ima navado reči "ljubezen, ki nas vleče h kaktejam, je plemenita strast; treba jo je v ljudeh ohranjevati!" Jaz mislim nekoliko drugače; če majhen in ubog ljubitelj kaktej zagleda takole zlatega Grusonija, ki velja svojih dvanajst stotakov - hudirja, potem ga srce boli, ker nikdar kaj takega njegovo ne bo! Toda stari gospod ima svoje nazore - pa se po njem ravnaj. Torej, minulega leta smo polagoma dognali, da nam kakteje zmanjkujejo in sicer ne samo take, ki vsakogar zbodejo v oči, ampak celo najdragocenejše posebnosti. Najprej je izginil Echinocactus wislizenii, potem graesnerii, nato spet neka Wittia, ki smo jo dobili naravnost iz Kostarike, kmalu nato neka species nova, ki nam jo je poslal Frič, potem spet Melocactus leopoldii, unikat, kakršnega že več kot petdeset let ni bilo videti v Evropi, in na koncu še Pilocereus fimbriatus iz San Dominaga, prvi in edini primerek, ki je dosegel Evropo. Mejdun, tat je moral biti prav dober poznavalec! Lahko si predstavljate, kakšna besnost je zgrabila starega gospoda!"Gospod Holben", sem mu rekel, "zaprite enostavno svoje rastlinjake, potem boste varni pred zmikavti!" - "Ne, nikakor ne!" je kričal stari gospod, "v nikomer ne smemo zatreti te plemenite strasti. Ampak - tatu morate pač uloviti! Razmestite čuvaje, najemite še novih! Pokličite policijo!" Reči je bilo lahko; 36 000 loncev imamo - ali naj k vsakemu pose-

bej postavim čuvaja? Naredil sem, kar je pač bilo mogoče, najel sem dva upokojena policijska nadzornika, ta dva sta stražarila pri loncih; in prav tedaj nam je zmanjkal *Pilocereus fimbriatus*. Vse, kar je še ostalo za njim sledu, je bila majhna luknja v pesku. Tedaj je jeza razpalila še mene, da sem še sam začel iskati tatu.

O derviših ste že slišali, kajne? Morate namreč vedeti, da so tisti pravi kakteisti kakor sekta dervišev. Menda jim namesto brade rastejo po obrazu bodice in glohide - tako so obsedeni. Pri nas imamo dve taki sekti: društvo kaktusarjev in zvezo kakteistov. Po čem se razlikujeta, ne vem - morda so prvi mnenja, da imajo kakteje nesmrtno dušo, drugi pa jih časte s svojimi krvavimi žrtvami. Naj bo že, kakor hoče, toda obe sekti se sovražita in druga drugo preganjata z ognjem in mečem, na zemlji in po zraku. Obiskal sem torej načelnika obeh društev ter ju vprašal (in prst sem položil na usta), če morda kaj sumita, kateri član nasprotne sekte bi bil mogel jemati Holbenove kakteje. Seveda sem tudi povedal, kakšno vrednost imajo ukradeni primerki. Pa mi je prvi kot drugi zelo odločno izjavil: "Izključeno je, da bi jih bil izmaknil član nasprotne sekte, kajti med njimi so sami nevedneži, bedaki in šušmarji, ki niso nikdar slišali niti imena o kakem Wislizenu ali Graesnerju, *Pilocereus fimbriatus* je zanje španska vas. Poštenje in plemeniti duh naših ljudi pa so seveda izven vsakega suma.

(nadaljevanje prihodnjič)

„GLEJTE, TO JE PA
SPOMENIK NAŠI STARI MATERI!“